

LIGSTOELEN 3

(Deckchairs 3)

Drie eenakters

door

JEAN MCCONNELL

vertaling

Yolanda Plaatzer

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **LIGSTOELEN 3 - DECKCHAIRS 3** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JEAN MCCONNELL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

BAATZUCHTIGE LIEFDE

(Cupboard Love)

SCÈNE:

Een boulevard in een vakantieplaats. Een zonnige dag, vroeg in de ochtend.

TIJD:

Heden.

PERSONEN:

Peggy Higlett
Jane Frobischer

DECOR:

Twee ligstoelen. Eén links van het midden. De ander rechts van het midden. Voorzijde naar het publiek gericht.

Peggy komt joggend op van rechts. Ze heeft duidelijk al enige tijd gejogd, maar ze blijft enthousiast, al “één twee, één twee”, roepend doorzwoegen. Ze draagt joggingkleden, een klein rugzakje en een kleine handdoek om haar nek. Ze gaat achter de stoelen langs en joggend links af.

Jane komt op van links. Ook zij heeft duidelijk al een tijdje gejogd en roept ook “één twee, één twee”. Ze draagt joggingkleding, een klein rugzakje, een hoofdband en een sweater rond haar middel. Ze jopt voor de stoelen langs en gaat rechts af.

Peggy komt joggend van linksachter op en gaat rechts af. Jane komt joggend van rechtsachter op en gaat links af. Peggy komt achterwaarts joggend op van rechtsvoor, gaat naar de eerste stoel en leunt hierop om op adem te komen. Ze pakt de handdoek en dept het zweet van haar gezicht.

Jane komt joggend op van linksvoor. Ze is duidelijk moe, maar ze gaat door en gaat linksachter af.

Peggy wil gaan zitten, maar ontdekt iemand in de verte. Joggend op haar plaats, zwaait ze naar de persoon, die niet voor het publiek te zien is.

PEGGY: *(roept)* Hoi Samantha! Prachtige ochtend! *(Peggy hangt de handdoek weer om haar nek en gaat joggend links af, tegelijkertijd komt Jane weer joggend op vanaf links. Ze wil naar rechts, maar kan niet verder. Ze ploft in de stoel rechts. Peggy jopt, uitgeput, van links naar rechts)* Eén minuutje, Samantha! Steentje in mijn schoen!

JANE: Ik denk dat ze al weg is. *(Peggy schiet naar de stoel links en ploft neer. De twee vrouwen komen geleidelijk aan weer op adem)*

PEGGY: Ik denk dat het haar nog niet zou interesseren, als ik een steen in mijn nier had zitten.

JANE: Samantha? Maar ze is een geweldige trainster.

PEGGY: Zeker. Maar meedogenloos.

JANE: Zeer toegewijd.

PEGGY: Om hier te zijn – op zondag, voor dag en dauw.

JANE: Heel veel kwalificaties.

PEGGY: Ja, ja, ja.

JANE: Bijzondere vrouw.

PEGGY: Ben jij familie?

JANE: Nee, nee, nee. Ik ben Jane Frobisher.

PEGGY: Peggy Higlett. *(ze strekken zich uit om handen te schudden, maar de afstand is net te groot. Ze wuiven slapjes naar elkaar. Peggy*

trekt haar schoen uit en klopt deze uit. Jane pakt een flesje uit haar tas en neemt een slok) Ik heb je nooit gezien, bij de fitness, op dinsdag.

JANE: Dat komt, omdat ik op de donderdag ga.

PEGGY: Donderdags? Oh, ik dacht dat donderdag bedoeld was voor de dikke —

JANE: Niet per se! Die dag komt mij beter uit. Ik ben net begonnen.

PEGGY: Ik ook.

JANE: Ik wist geeneens dat “Hemelse Body’s” bestond, tot een maand geleden. Gevonden in de Gouden Gids.

PEGGY: Ik ook. Het was nodig om een paar pondjes kwijt te raken!

JANE: Ik ook. Dacht dat mijn weegschaal op hol geslagen was. Terwijl ik er net op mijn best uit moet zien.

PEGGY: Ik ook. *(beetje verlegen)* Trouwdag.

JANE: Kleindochter?

PEGGY: *(koeltjes)* Nee, de mijne.

JANE: Sorry! Ik zag je ring.....

PEGGY: Ik ben weduwe.

JANE: Sorry.

PEGGY: Een aantal jaren al.

JANE: En wanneer is de grote dag?

PEGGY: Is, eerlijk gezegd, nog niet vastgesteld.

JANE: Eigenlijk wel toevallig, want ik zit er ook over te denken.

PEGGY: Oh, leuk.

JANE: Ben jij, soms toevallig, naar een huwelijksbureau gestapt?

PEGGY: Een huwelijksbureau? Oh nee, zoiets zou ik niet kunnen.

JANE: Ik ook niet. Schoot even door mijn hoofd. Maar, nee. Dit soort dingen moet vanzelf komen of anders helemaal niet.

PEGGY: Vind ik ook.

JANE: In mijn geval is het helemaal niet.

PEGGY: Oh jee.

JANE: Tot nu.

PEGGY: Wel, wie waagt, wie wint.

JANE: Zo is het. Er voor gaan. *(de twee vrouwen doen nog wat oefeningen, maar zonder dat ze daarvoor uit de stoelen moeten opstaan)*

PEGGY: Ik moet gewoon wat steviger in mijn schoenen staan. Het is zo moeilijk om af te vallen. Ik hou van eten.

JANE: Dat ken ik.

PEGGY: Eén van de goede gaven van het leven, zei mijn overleden man altijd. De tegenhanger van al het slechte. Hij was dan ook een fijnproever. Maar het is niet hetzelfde om voor één persoon te koken.

JANE: Nee, zeker niet.

PEGGY: Toch had ik onlangs een zeer dankbare gast. Ik ben gek op koken! *(ze buigt zich diep voorover)*

JANE: Er is een wederopstanding, weet je?

PEGGY: *(gealarmeerd)* Waar?

JANE: In interesse. In koken. Al die tv-programma's. Ik ben er gek op.

PEGGY: Oh. Ik ook.

JANE: Heb je die ene over gans gezien?

PEGGY: Gans? Ik ken een heel goede manier om ganzenvet te gebruiken. Je weet hoe vet een gans kan zijn....

JANE: Ik praat liever niet over vet.

PEGGY: Jij bent niet echt vet.

JANE: Ik zei ook niet dat ik dat was. Ik heb zware botten.

PEGGY: Daar zeg je wat. Probeer tegenwoordig maar eens een fatsoenlijke mergpijp te krijgen. Helemaal niet in supermarkten. Het is een wonder dat het rundvee nog rechtop kan staan. Ik zie het al voor me, kuddes koeien op krukken.

JANE: En waar zijn alle magen, hartjes enzo gebleven?

PEGGY: Wie het weet, mag het zeggen. *(Jane kijkt alsof ze in de verte Samantha ziet)*

JANE: Hoi Samantha. *(ze staat op)*

PEGGY: *(staat ook snel op)* Hoi Samantha!

JANE: Ze werkt zo hard.

PEGGY: Dat doet ze zeker. *(beiden beginnen enthousiast buig- en strek oefeningen te doen)*

JANE: Ik voel me – zoveel beter – sinds ik dit doe.

PEGGY: Ik ook. *(Jane raakt haar tenen aan. Peggy staat op 1 been, leunt tegen een stoel, met haar ogen gesloten en haar handen tegen elkaar gedrukt. Jane kijkt naar haar)*

JANE: Wat voor oefening is dat?

PEGGY: De Hindoes doen dit.

JANE: Dat betwijfel ik. Het is geen oefening van Samantha. *(Peggy snuift, maar begint ook haar tenen aan te raken. Langzaam gaan ze het rustiger aan doen)*

PEGGY: Is ze weg?

DE BRIEF
(Last Post)

SCÈNE:

De tuin van het vakantiehuis van de Grant-Poles. Een zomerdag.
Tijd: Heden

PERSONEN:

Felicity Grant-Poole
Mary O'Riley

DECOR:

In het midden een tuintafel met aan beide zijden een tuinstoel. Op de tafel staat een dienblad met een kleine koffiepot, een mooie kop en schotel, melkkannetje en suikerpot. Nog in het donker, rechtsvoor een stoel en kleine tafel.

Felicity Grant-Poole komt links op. Ze is in de zestig, draagt een elegante zomerjurk en zonnehoed. Ze heeft een medaillon om haar hals hangen. Ze heeft een aantal ongeopende brieven bij zich, één ervan is een blauwe envelop. Een ochtendkrant (Times) en een draadloze telefoon. Ze legt alles op tafel en gaat in de stoel rechts zitten. Haar houding is ingetogen.

Ze pakt de koffiepote en automatisch reikt ze naar de andere kant, alsof ze daar een kopje in wil schenken. Ze stopt met een zucht, herstelt zich, schenkt zichzelf dan een kopje in en voegt suiker en melk toe. Ze begint haar post te openen, af en toe een slokje koffie nemend. De eerste brief is duidelijk reclame. Felicity legt het gelijk opzij. De tweede brief opent ze en begint te lezen. De telefoon gaat, Felicity neemt op.

FELICITY: *(door de telefoon)* Hallo?..... *(ontspannen)* Oh hallo, lieverd. Hoe gaat het?..... Ja, met mij is alles goed. Echt. Je hoeft me niet iedere dag te bellen, schat. Ik weet dat je het druk hebt. We moeten allemaal doorgaan met ons leven, liefje. Dat is wat papa zou hebben gewild..... We moeten allemaal dappere soldaten zijn, ja toch?..... Ik red me heel goed, eerlijk. Mevrouw Beggs komt bijna iedere dag en maakt zichzelf nuttig. Ze is een brave ziel. Altijd opgewekt. Je weet dat ze papa mist. Gisteren zei ze plotseling: "We mogen gelukkig zijn dat we de kolonel zo lang bij ons gehad hebben, mevrouw." Vind je dat niet lief? Ze heeft een heel goed hart. Ik heb zoveel brieven gekregen. Zulke lieve woorden. Ik denk dat er nog meer bij de post van vandaag zitten. Sommige uit het buitenland. Van collega-officieren, neem ik aan... die met hem gediend hebben. Net gehoord, denk ik... ik weet dat het allemaal in de Times heeft gestaan, lieverd. Maar er zijn nog steeds plaatsen in de wereld, waar de Times niet doorgedrongen is..... *(grinnikend)* Buiten Mongolië, lieverd. Ik heb hier een paar geadresseerd aan papa..... nee liefje, ik kan ze beter even doornemen. Ik moet de mensen gewoon een briefje sturen. Het is in orde, schat. Ik ben niet helemaal een doetje..... *(ze lacht)* Goed! Geef de kinderen een dikke knuffel van me. Ik zie jullie allemaal het weekend na..... Wat?..... Het gaat PRIMA! Louise gaat bijna iedere dag mee wandelen met de honden. Het weer is schitterend. Je zou kunnen zwemmen, denk ik. Ja.... Dag!.... Jij ook, lieverd. *(ze legt de telefoon neer, neemt een slokje koffie en pakt de brief weer op. Ze leest het met een glimlach. De telefoon gaat over. Felicity neemt op. Felicity door de telefoon)* Hallo? Oh Louise, hallo..... Prima! Zien we elkaar straks? Op het strand, zoals altijd?..... Goed. Open net de post. Er is zo'n mooie brief van het Regiment. Je weet dat ze verleden jaar een portret

van Edward hebben laten maken. Ze willen een kleine ceremonie houden... een soort van eerbewijs aan hem. Het is zo'n prachtig portret. Het hangt in de mess. Ze zeggen: *(leest voor)* "De kolonel werd bewonderd en gerespecteerd, zowel door zijn collega-officieren, als manschappen. Als militair, maar ook als man van eer en geweten." Is dat niet geweldig, Louise? Ik denk dat ze het menen. Wel, zie je straks..... Ja..... Als het laag water is. Dag! *(ze legt de telefoon neer en neemt nog een slokje koffie. Ze ziet de brief met blauwe envelop tussen de stapel en is nieuwsgierig. Ze pakt het, draait het om en bekijkt het adres op de achterkant. Ze is verbaasd.*

Mary komt op van rechtsvoor. Ze is in de veertig en gewoon gekleed. Ze heeft een pen, blauw schrijfpapier en envelop bij zich. Zodra ze opkomt, komt de kleine tafel en stoel rechts, in een spotlicht. Mary gaat zitten en begint een brief te schrijven. Felicity opent de envelop, haalt de brief eruit en leest in stilte)

MARY: *(met een licht Iers accent)* Lieve Eddie. Ik ben zo bezorgd. Wat is er aan de hand? De afgesproken datum is voorbij gegaan zonder enig bericht van jou, op welke manier dan ook. Dit is de eerste keer dat je mij ooit hebt laten zitten. Oh jee, kun je zien hoe ik mij ben gaan verlaten op jouw geweldige goedaardigheid. *(ze pauzeert. Felicity stopt met lezen. Ze pakt de envelop, bekijkt deze nogmaals en leest in stilte verder. Mary schrijft verder)* Ik zou je nooit hebben geschreven. Je weet dat ik mijn woord gehouden heb. Maar het is dringend. Het gaat om kleine Teddie. Verleden maand is mij verteld dat er in Amerika een chirurg is, die gespecialiseerd is in de operatie, die kan zorgen dat Teddie misschien in staat zal zijn om te lopen. Ik weet dat je zult begrijpen wat dit betekent voor de jongen. En ik weet zeker dat het jou gelukkig zal maken, te weten dat hij uiteindelijk zal kunnen rennen en spelen en plezier maken, zoals andere kinderen. *(ze schrijft in stilte verder)*

FELICITY: *(leest de brief hardop)* "Je weet dat ik altijd de verzekering betaald heb, die jij voor ons afgesloten had. Zoals jij je zult realiseren, zijn er aan Teddie's lichamelijke conditie enorm hoge kosten gebonden. Maar deze nieuwe operatie, hoewel het klinkt als één of ander wonder, gaat veel meer kosten dan de verzekering wil betalen. Teddie is opgewonden en totaal niet bang. Maar je weet dat het een dapper kind is. Hoe zou hij dat niet kunnen zijn, met zo'n vader....." *(ze stopt terwijl ze naar adem snakt, leest dan in stilte verder)*

MARY: *(schrijft)* Er moet een fout gemaakt zijn — de bank of de post, ik weet het niet — want ik weet zeker dat je ons nooit zou laten vallen. Je weet hoe dankbaar ik altijd geweest ben voor jouw houding tegenover dit. En je weet dat ik je nooit zou schrijven, als het nu niet zo belangrijk

en dringend voor Teddie zou zijn geweest. *(ze tekent de brief)*
FELICITY: *(leest hardop)* "Voor altijd, Mary O'Riley." *(verdooft)* voor —
altijd — Mary O'Riley. *(Mary doet de brief in de envelop, plakt het dicht
en gaat rechts af. Het spotlicht dooft. Felicity laat de brief uit haar
handen vallen)* Oh God. *(ontzet)* Mijn — God. Dit kan niet waar zijn.....
*(ze pakt de brief en leest het nogmaals in stilte. Ze legt de brief opzij.
Ze is heel erg overstuur. Langzaam opent ze het medaillon, wat ze om
haar hals draagt, staart ernaar en begint te huilen. Ze pakt de telefoon,
toetst een nummer. Ze haalt een zakdoek te voorschijn en droogt haar
gezicht. Door de telefoon)* Louise? Louise — er is iets vreselijks
gebeurd. Ik heb hier een brief. Geadresseerd aan Edward. Het is van
een vrouw. Ze weet duidelijk niet dat hij overleden is. Ze heeft een kind,
Louise. Ze heeft een kind van Edward. Ze heeft een kleine jongen.
Edwards zoon. *(ze begint weer te huilen, maar luistert naar degene
met wie ze spreekt)* Oh Louise, het is zonneklaar. Hij heeft hun
onderhouden. Waarom anders?..... Ik weet het. Ik kan het onmogelijk
geloven. Ze moeten geliefden zijn geweest..... Oh Louise, niet doen!
Zij moet dat geweest zijn!..... Ik weet niet wanneer! Of waar! Ik heb
nooit het minste vermoeden gehad! Ik heb hem altijd onvoorwaardelijk
vertrouwd! *(ze huilt weer, dan vermant ze zich)* Louise, luister.
Niemand mag dit weten. Begrijp je dat? Zeker niet de meisjes. Of
iemand van het Regiment. Ze vertrouwden hem allemaal. Ik wil niet dat
dat verandert, wat er ook gebeurt. Ik zou willen dat ik het jou niet eens
verteld had, Louise, maar het was zo'n schok. Wil je mij jouw erewoord
geven?..... Dank je. Ik weet dat ik je kan vertrouwen. Louise, ik wil nu
niet meer praten. Begrijp je? Dag? *(ze legt de telefoon neer. Ze zit even
stil, starend in de verte, houdt haar medaillon tegen haar wang. Dan
legt ze de andere brieven op het dienblad, de brief en envelop van
Mary laat ze liggen op de tafel. Ze pakt het dienblad op en gaat links
af.*

*Spotlicht rechts gaat aan. Mary komt rechtsvoor op. Ze draagt een
jasje. Ze heeft een beige dichte envelop, blauw schrijfpapier en pen bij
zich, welke ze op tafel legt. Ze trekt haar jasje uit, hangt deze over de
stoel. Ze gaat zitten en kijkt naar de envelop. Felicity komt op van links,
heeft een pen, beige schrijfpapier en envelop bij zich. Ze gaat aan tafel
zitten en begint te schrijven. Mary opent de brief, terwijl Felicity schrijft)*
FELICITY: *(schrijvend)* Geachte mejuffrouw O'Riley, uw brief aan
Kolonel Grant-Poole is mij onder ogen gekomen.

MARY: *(lezend)* "Aangezien de kolonel, mijn echtgenoot, drie maanden
geleden overleden en ik, zijn weduwe, zijn correspondentie verwerk. U
bent kennelijk niet op de hoogte van zijn overlijden."

FELICITY: *(schrijvend)* Het spijt me, dat u langs deze weg, dit onverwachte nieuws moet vernemen. *(ze pauzeert)* Als ik zo vrij mag zijn, ik hoop dat u deze kwestie geheel onder ons wilt houden. Wat ik zeker van plan ben.

FELICITY, MARY: *(gelijktijd, wanneer Felicity de brief ondertekend)* Felicity Grant-Poole. *(Felicity schrijft het adres, vanaf de brief van Mary, op de envelop. Mary staart naar de brief, kijkt dan nadenkend voor zich uit. Felicity plakt de envelop dicht. Ze staat op, gaat met de brief links af. Mary legt de brief opzij, pakt haar schrijfpapier en begint te schrijven. Ze schrijft een paar regels, stopt, is even in gedachten, bekijkt de brief van Felicity weer. Dan pakt ze de brief op, waar ze aan begonnen was en verfrommelt het. Ze staat op en trekt haar jasje aan. Ze gaat rechtsvoor af. Het licht rechts dooft. Mary komt rechts op, loopt naar het midden. Ze heeft een handtas en een Telegraaf bij zich. Ze legt beiden op de tafel in het midden en neemt plaats op de rechterstoel. Ze kijkt rond en lijkt slecht op haar gemak. Ze staat op. Felicity komt op van links. Ze heeft een andere jurk aan. Ze draagt het dienblad, waarop brieven, telefoon en zoals altijd, de Times liggen)*

FELICITY: *(roept naar haar huishoudster, linksachter, ze probeert haar stem onder controle te houden)* Ja, mevrouw Biggs, alles is in orde. Nee, geen zorgen over verse koffie. Ik heb graag dat u nu meteen naar de stad gaat. Wij zitten hier prima in de tuin. U hoeft zich niet te haasten, mevrouw Biggs. *(ze loopt naar de tafel en zet het dienblad neer)*

MARY: Het spijt me als ik ongelegen kom. *(Felicity kijkt Mary alleen aan. Een deur slaat dicht. Felicity kijkt naar achter om te zien of haar huishoudster weg is. Dan snelt ze woedend naar Mary)*

FELICITY: Hoe durft u hier te komen! Hoe durft u!

MARY: Maar u liet me binnen, dus ik dacht...

FELICITY: Mijn huishoudster stond in de hal. Wat ander kon ik doen! Ik was zeker niet van plan een scène te krijgen in het bijzijn van haar.

MARY: Ik ben niet van plan een scène te maken.....

FELICITY: Dat doet u zeker niet! Ik zou u dankbaar zijn, als u nu onmiddellijk mijn huis verlaat!

MARY: Het spijt me.....

FELICITY: Dat u de brutaliteit heeft om voor mijn deur te verschijnen.

MARY: U begrijpt het niet! Toen ik uw brief kreeg...

FELICITY: Ik heb u, puur uit beleefdheid, geschreven. Het was geen uitnodiging om mij te bezoeken! U had mijn brief aan u kunnen beantwoorden, door simpelweg goede manieren te tonen... en geen verder contact te zoeken.

MARY: Ik waardeerde uw brief.

FELICITY: Het was waarachtig moeilijk genoeg het te schrijven!

MARY: Dat begrijp ik. Dat moet het geweest zijn.

FELICITY: U begrijpt er helemaal niets van. U heeft geen idee!

MARY: Mevrouw Poole – eh. Grant-Poole – het laatste wat ik wilde, was u verdriet doen.

FELICITY: Dat is een goeie!

MARY: Ik denk dat ik een vergissing gemaakt heb. Misschien had ik helemaal niet moeten komen. Maar ik wilde zo graag wat dingen recht zetten.

FELICITY: Ik betwijfel of dat mogelijk is.

MARY: Alstublieft, geef me een paar minuten. Het kostte mij al mijn moeite om aan u deur te kloppen. Ik heb het strand op en neer gelopen. Ik was al op weg naar het station – toen ik me realiseerde dat het belangrijk was, wat ik moest doen. Maar als u er op staat, ga ik nu gelijk weg. *(Felicity is stil. Haar woedeuitbarsting heeft haar uitgeput. Ze gaat zitten in de stoel links. Ze sluit haar ogen een moment en haalt diep adem. Mary gaat naar de tafel. Bezorgd)* Bent u ziek?

FELICITY: *(onmiddellijk)* Nee!

MARY: *(vriendelijk)* Ik begrijp hoe u zich moet voelen.

FELICITY: Ik kan me dat niet voorstellen.

MARY: Het was aardig van u om mij binnen te laten.

FELICITY: Ik had nauwelijks een keuze.

MARY: U had de deur voor mijn neus dicht kunnen gooien.

FELICITY: Dat had ik graag gedaan. *(pauze. Felicity neemt Mary scherp op, kijkt de vrouw voor het eerst goed. Mary staat er onbeholpen bij. Uiteindelijk wijst Felicity naar de stoel rechts. Mary gaat zitten)*

CRUISE CAPRIOLEN
(Cruise Missile)

SCÈNE:

Het dek van een cruiseschip. Een zonnige dag.

TIJD:

Heden

PERSONEN:

Goldie
Janet

DECOR:

Twee ligstoelen staan naast elkaar middenvoor.

Janet komt rechts op. Ze is begin zestig. Ze is onzeker. Ze draagt een badjasje, een zeer praktische zonnehoed en heeft een donkere bril op. Ze heeft een blauw badlaken bij zich, een mooie canvastas en houdt een kleine plattegrond van het schip in haar hand. Ze loopt aarzelend naar het midden, al rondkijkend, struikelt over één van de stoelen.

JANET: Oh, sorry. *(ze ziet dat de stoel leeg is)* Oh. Ah. *(ze loopt naar links en praat tegen iemand, die niet te zien is voor het publiek en wijst naar de lege stoel)* Zit daar iemand?..... Wat?..... Eh,..... ik vroeg of iemand in deze stoelen zit? Ik bedoel..... ik weet dat ze nu leeg zijn. Maar ik dacht, misschien komt iemand terug of..... ik zou niet in iemands stoel willen gaan zitten..... Wel, ik waag het erop. *(ze spreidt het badlaken over de stoel uit en trekt haar badjasje uit. Ze heeft een bescheiden zonnejurkje aan. Ze zet haar tas naast de stoel en begint haar plattegrond te bestuderen, mompelend, naar voren wijzend)* Daar is de zee. Het schip gaat die kant op. Denk ik. *(ze doet een stap naar voren om te controleren)* Ja. Dus dat is de voorkant en dat is de achterkant. Ik ben op het Games Dek. Denk ik. *(ze tuurt rond)* Ja. Daar ben ik. Heerlijk. *(ze gaat terug naar de stoel, pakt een boek uit haar tas en gaat tevreden zitten. Een stem roept: "Joho" van rechtsachter. Janet schrikt op. Het boek valt uit haar hand en ze draait zich opzij, doet alsof ze slaapt. Goldie komt op van rechts. Ze is van dezelfde leeftijd als Janet. Ze is een opzichtige dame. Haar kleding is oogverblindend, ze wankelt op hooggehakte sandalen, heeft een enorme goudkleurige strandtas en een blauw badlaken bij zich)*

GOLDIE: Joho! Ik dacht al dat jij het was! Ik loop al tijden achter je aan.

JANET: Ik probeer vertrouwt te raken met het schip. Met behulp van de kleine gids.

GOLDIE: Oh, daar hoeft je je niet druk om te maken, je kunt het altijd aan mij vragen. Ik ken dit schip op mijn duimpje. Nu, waar ging je naar toe?

JANET: Nergens. Een rustig plekje om te zitten.

GOLDIE: Wel, het is hier rustig genoeg. Waarom gaan we hier niet zitten? Zal ik je alles vertellen over de indeling van de dekken enzovoort.

JANET: Ik wil niet dat je al die moeite neemt.

GOLDIE: Natuurlijk wel. Ik zorg graag dat nieuwkomers zich thuis voelen. *(Goldie zet haar spullen neer en spreidt haar badlaken over de stoel naast Janet)*

JANET: Ik denk dat die stoel bezet is.

GOLDIE: Nonsens, er zit niemand. Opgestaan, plaats vergaan. Jij hebt heel veel te leren over een cruise. Beschouw mij als je gids en mentor.

Nu, is dit niet heerlijk?

JANET: Ja.

GOLDIE: Ben je niet blij dat je mij ontmoet hebt?

JANET: Ja.

GOLDIE: Goed, zie je deze blauwe badlakens?

JANET: Ja.

GOLDIE: Die zijn om op de stoelen te leggen, als je wilt relaxen. Maar de bruine zijn voor zwemmen en zonnen. Die kunnen meer zonneolie hebben, begrijp je. Heb je er genoeg in je hut?

JANET: Denk ik wel.

GOLDIE: Laat me het weten als dat niet zo is. Ik heb er meer dan genoeg in mijn hut. En thuis. *(ze grinnikt luidruchtig)*

JANET: *(verbaasd)* Mogen we ze dan meenemen? *(Goldie werpt haar een ongelovige blik toe)* Ik heb een heel goed boek. Ik heb het vanmorgen, na het ontbijt, uit de scheepsbibliotheek gehaald.

GOLDIE: Ik vroeg me al af waar jij naar toe verdwenen was. Ik kwam terug met nog wat croissants en jij was weg.

JANET: Het spijt me. Ik had genoeg gehad. Ik bedoel, ik wilde niets van de dag missen. Er schijnt zoveel te doen te zijn.

GOLDIE: Ik zal je daarmee helpen. Heb je gisteravond jouw programma onder je deur door geschoven gekregen?

JANET: Oh, ja. Maar ik dacht dat ik beter rustig aan kon beginnen.

GOLDIE: Nonsens, je wilt je geld er toch uit halen? Ik heb mijn programma hier bij me, we zullen samen dingen plannen. *(ze rommelt in haar tas voor haar programma)*

JANET: *(slapjes)* Het hoeft echt niet.

GOLDIE: Met alle plezier, lieve. Ik ben een oude rot. Ik ken al de foefjes, alle klappen van de zweep.

JANET: Maar misschien vinden we niet dezelfde dingen leuk.

GOLDIE: Dat bedoel ik, je moet dingen proberen. Nu, weet je waar we zijn?

JANET: Eh.....

GOLDIE: We stomen op met 21,6 knopen. Heb je je horloge vooruit gezet?

JANET: Ja, ik —

GOLDIE: Welke bezoeken neem jij? Het is 240 zeemijlen van Agadir tot Lanzarote.

JANET: Ik had nog niets besloten.

GOLDIE: Oh, je moet boeken. Geen zorgen. Ik zal het voor je doen. Ik ken de purser nogal goed. Zullen we in Tenerife van boord gaan? Dat is heel interessant. Ik heb daar schattige onderzetters gekocht. Kost bijna niets.

JANET: Is daar niet een vulkaan?

GOLDIE: (*lacht*) Een vulkaan? Ik hoop van niet.

JANET: Maar —

GOLDIE: Maak je nu niet bezorgd. Ze hebben ons nooit in wat voor gevaar dan ook gebracht. Dat moet ik ze nageven. Wil jij in conditie blijven?

JANET: Hangt er vanaf van...

GOLDIE: Ik jog graag over het Games Dek. Wat vind je daarvan?

JANET: Ik dacht erover misschien over het Promenade Dek te wandelen.

GOLDIE: En dan heb je nog het fitnesscentrum. Het fitnesscentrum heeft alles – inclusief een sexy instructeur. Heel erg goed voor je.

JANET: Nu nog niet, maar laat mij je alsjeblieft niet tegen houden—

GOLDIE: Nee, nee. We zullen genoeg oefening krijgen, dat garandeer ik je.

JANET: Ik geloof dat er een bijeenkomst is voor diegenen die alleen reizen.....

GOLDIE: Oh, die heb je gemist. Trouwens, je wilt toch niet op stap met al die alleenstaanden. Die zijn vreselijk saai.

JANET: Ze kunnen niet *allemaal* saai zijn. Niet op iedere trip. Trouwens, ik ben er één en jij bent er één.

GOLDIE: Ja. Maar we zijn gelukkig heel snel goede maatjes geworden. Dus hebben we die anderen toch niet nodig?

JANET: Gisteravond zat er bij mij een heel aardige man aan tafel, die vertelde dat hij daar naar toe zou gaan en...

GOLDIE: Vertrouw me, Janet. Wil je me vertrouwen? Ik heb al die alleenstaande mannen ontmoet.

JANET: Hij zei dat hij misschien bij de lezing over de haven, waar we woensdag naar toe gaan, zou zijn.....

GOLDIE: Ik ben bij al die lezingen over havens geweest, Janet. Ik kan je alles wat nodig is vertellen. Dat beloof ik je.

JANET: Ja, Goldie. (*Goldie bestudeert het programma*)

GOLDIE: Oh mooi, er is straks karaoke. Ik ben dol op karaoke. Mensen zeggen altijd dat ik zo'n krachtige stem heb.

JANET: (*snel*) Ik heb helemaal geen stem.

GOLDIE: Wat zonde. Er is een chiropodie demonstratie.

JANET: (*schrikt*) Chiropodie?

GOLDIE: Het is dezelfde tijd.

JANET: Ah, dan ga ik daar naar toe.

GOLDIE: Niet met mij naar karaoke?

JANET: Nee, ik vind het gewoonweg heerlijk om naar een chiropodie demonstratie te gaan.

GOLDIE: Het is in de beautysalon. Ik zal je laten zien hoe je daar moet

komen.

JANET: Ik vind het wel. Ik vind het wel. Echt!

GOLDIE: Dat zei je ook over de reddingsboot oefening, weet je nog, Janet? Toen rende je daar rond als een kip zonder kop, op zoek naar je verzamelplaats.

JANET: Ik had de indeling van het schip nog niet helemaal bestudeerd.

GOLDIE: Maar goed dat ik je zag, toch? En je met me mee nam.

JANET: Ja, maar —

GOLDIE: En je liet zien hoe je je reddingsvest om moest doen.

JANET: Maar ik denk dat het de bedoeling was dat het door een bemanningslid getoond werd.

GOLDIE: Dus bespaarde ik ons een hoop tijd, ja toch? Toch, Janet? Geef maar toe.

JANET: Ik denk het wel. Toch denk ik dat ik bij de verkeerde verzamelplaats was. Ik was bij de jouwe, niet de mijne.

GOLDIE: Jouw verzamelplaats staat duidelijk geschreven op de binnenkant van je hutdeur, Janet.

JANET: Dat bedoel ik.

GOLDIE: Oh echt, Janet. We zijn niet op de Titanic.

JANET: Dat hoop ik niet.

GOLDIE: Jij bent een giller. Blijf gewoon dicht bij mij. Ik heb meer cruises gedaan..... ! Ha, ha! Ik ken de kneepjes van het vak. Wat gaan we doen?

JANET: Ik dacht hier gewoon nog even te blijven zitten.

GOLDIE: Dat is nu absoluut niet de goede instelling. Je kan nog lang genoeg zitten. Wat dacht je van countryline-dance? Dat zul je leuk vinden.

JANET: Het klinkt wel grappig. Maar ik heb nooit iets...

GOLDIE: Dat heb je zo onder de knie. Kijk, ik zal je een idee geven. Sta op....

JANET: Weet je wat, geef mij een demonstratie. Ik weet zeker dat je heel goed bent.

GOLDIE: Laat dat maar aan Goldie over. *(ze staat op en loopt naar voren. Ze neemt een houding aan)* Let op. Duimen in broeksband en gedraag je als een cowboy. Oké? *(ze geeft een demonstratie. Aangezien Goldie hier helemaal in opgaat, gaat Janet stilletjes verder in haar boek. Goldie danst verder, maakt een laatste elegante draai en stopt)* Alsjeblieft!

JANET: Dat was echt leerzaam, Goldie.

GOLDIE: Ik ben nogal een goede lerares. Als je wilt, zal ik je ook helpen bij de Salsa lessen. *(ze gaat zitten en pakt het programma)* Wat is ons programma voor straks. Vanavond is er een welkomstreceptie. Ik heb

al een afspraak voor een behandeling in de beautysalon gemaakt. En ik heb ze gezegd dat jij waarschijnlijk ook zou komen. Beter om daar snel bij te zijn.

JANET: Ik denk niet...

GOLDIE: Het zijn geweldige meisjes. Je moet gaan. Ze kunnen wonderen verrichten.

JANET: Misschien later in de week.....

GOLDIE: Wat draag jij vanavond, Janet? Je weet dat het formeel is.

JANET: Ja, dat weet ik.

GOLDIE: Ik heb een deux-pièces met koningsblauwe lovertjes. En ik zal ze mijn haar op laten steken met een extra haarstukje. Voor als we in warmer klimaat komen, heb ik mijn roze zijden chiffon met veren, (*demonstreert*) hier en hier. Ze zweven als ik dans. Zweven. Wat heb jij meegebracht voor het Zwart-wit Bal, Janet?

JANET: Ik...

GOLDIE: Ik kan je waarschijnlijk wel wat lenen. Ik neem altijd veel te veel kleren mee. En dan ga ik naar de winkel en koop nog veel meer. Ben ik niet stout?! Ben jij al in de winkel geweest? Schattige dingen.

JANET: Ik heb geen tijd gehad om het goed te bekijken.

GOLDIE: Wel. Als je gaat zal ik ook komen. Niets beter dan iemands mening te horen, vind je niet?

JANET: Niets beter dan dat.

GOLDIE: Cruisekleding is heel speciaal. Helemaal niet als gewone kleding.

JANET: Het lijkt meer kleurrijker.

GOLDIE: Let maar eens op de overhemden van de mannen. Op de Tropische Avond. Je ogen gaan er pijn van doen! Maar het is zo vrolijk. Het glinsterende zonlicht maken kleuren minder stralend, zie je. Bijvoorbeeld, jouw zonnejurkje. Ik weet zeker dat je het heel mooi vond toen je het kocht.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto